

det var dog en af de Ting, som blev gjort gældende til Fordel for dem. Derimod maa jeg i høj Grad beklage, at de 20 Kr.s Kort foreslaas afskaffet, og dertil kan jeg afgjort ikke være med. Jeg tror, at de har haft en meget god Virkning i Retning af at frigøre os for Lystjægere og en hel Del Søndagsjægere, som kommer ud og skamskyder en Del Vildt. Vi har jo ikke saa overdrevet meget Vildt her i Landet, og for dem, som ønsker at gaa paa Jagt udenfor deres egen Grund, kan der sikkert ikke være noget i Vejen for at give de 20 Kr. herfor. De, som er virkelige Jægere og ikke blot jager af sportslige Hensyn, men ogsaa har nogen Forstaaelse af, at der bør tages Hensyn til Vildtbestanden, vil sikkert heller ikke have noget derimod.

Men der er tillige udgaaet andre gode Bestemmelser med Kapitel II.; der er udgaaet en saadan Bestemmelse som den, at hvis en Mand to Gange i en 5-aarig Periode straffes for ulovlig Jagt eller for Dyrplageri, vil han ikke kunne faa nyt Jagtkort i de følgende 5 Aar. Det er en Bestemmelse, som efter min Mening har stor Betydning, og jeg maa meget beklage, at den ikke er optaget. Jeg maa derfor forbeholde mig Ret til at stille Ændringsforslag om, at den beholdes. Ligeledes er udgaaet Bestemmelsen i den gældende Lov om, at Personer i Alderen fra 15 til 18 Aar ikke uden Forældres eller Værgers Tilladelse kan løse Jagttegn; det vil sige, at det er under Værgens fulde Ansvar, de gaar paa Jagt. Det er ogsaa en Bestemmelse, som jeg tillægger stor Betydning. Derimod har Lovforslaget bevaret Bestemmelsen om, at Børn under 15 Aar ikke kan erholde Jagttegn. Jeg skulde for Resten ikke have noget imod, at Aldersgrænsen blev forhøjet, men i hvert Fald anser jeg Bestemmelsen om, at Personer mellem 15 og 18 Aar kun med Værgens Tilladelse og paa hans Ansvar maa gaa paa Jagt, for god og rimelig.

I § 24 i den gældende Lov af 1922 blev al Jagt forbudt fra en Time efter Solnedgang til en Time før Solopgang. Nu er der i Stedet for en Time sat 2 Timer. Jeg kan ikke anbefale, at denne Udvidelse gennemføres. Thi netop ved en saadan Morgen- og Aftenjagt føres der en ret stærk Udryddeskrig, navnlig mod vore Harer. Det er i alt Fald i Jylland enkelte Steder saaledes, at man ikke lejer et Jagtterræn, nej, man lejer sig en Stædeplads eller to ved en Plantage og stiller sig dér for at skyde, og det er navnlig Harer, det gælder; der er store Strækninger i Jylland, hvor der overhovedet ikke findes Storvildt. Jeg vil

anbefale, at vi snarere end at udvide Adgangen til Jagt med disse to Nattimer helt forbyder Jagt før Solopgang og efter Solnedgang. Om der kan være Grund til at gøre visse Undtagelser, f. Eks. med Hensyn til Jagt paa Svømmefugle paa Træk, kan vi maaske drøfte. I 2det Stykke af § 24 indeholdes der en Bemyndigelse for Landbrugsministeren til at tillade Natjagt paa Raa-, Daa- og Kronvildt i Tilfælde af, at det gør Skade paa Markafgrøder. Man kunde maaske udvide Bestemmelsen saaledes, at Kommunalbestyrelsen fik nogen Myndighed i Henseende til saadan Tilladelse; men derom kan vi bedre tale i et Udvalg. Bestemmelsen om Udvidelse af Natjagten vil i Virkeligheden mange Steder føre til Harernes Udryddelse i Løbet af ganske kort Tid, og jeg adværer stærkt derimod. Med Hensyn til Storvildt vil jeg derimod ønske, at naar der indkommer Andragender, som er anbefalet af Kommunalbestyrelsen, saaledes at der er Grund til at tro, at Storvildtet virkelig gør Skade, at Landbrugsministeriet da — jeg siger udtrykkelig Landbrugsministeriet; jeg er ikke klar over den højtærede nuværende Ministers Stilling hertil — stiller sig noget mere velvilligt overfor saadanne Andragender, end man tidligere har gjort.

Jeg ser altsaa ikke, som jeg sagde først, at der var nogen særlig Grund til at fremsætte Lovforslag om en ny Jagtlov. Det er nu imidlertid fremsat, og jeg forudsætter, at Ordføreren for Regeringspartiet ved Forhandlingens Slutning vil foreslaa det henvist til et Udvalg. I Arbejdet i et saadant Udvalg vil vi fra vor Side sagligt tage Del og medvirke til, at der kan findes en Løsning, som fortsat har den Tendens at virke til Bevarelse af Vildtbestanden, og som maaske ogsaa kan bøde paa Ting i den gældende Jagtlov, der har vakt Uvillie.

Ulrich: Den 28. Januar 1920 havde jeg Lejlighed til her i dette høje Ting at fremsætte mine almindelige Synspunkter paa det Omraade, som vi her behandler, nemlig om Betimeligheden af at gaa til en anden Jagtlovgivning end den, man havde, og jeg skal derfor ikke komme ind paa en saa udførlig Omtale af hele dette Spørgsmaal, idet jeg henviser Tingets Medlemmer til mine Udtalelser ved den Lejlighed. I 1919 fremsatte den radikale Regering et Forslag til Revision af den da gældende Jagtlov, og jeg vil ikke ved denne Lejlighed undlade at pointere, at de Mænd, som den Gang fra radikal Side talte dette For-